EIROPAS SAVIENĪBAS CIVILDIENESTA TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2010. gada 28. oktobrī*

Civildienests — Ierēdņi — Lēmums par atbrīvošanu no amata — Pienākums ievērot ierēdņu intereses — Profesionālās kompetences trūkums — Medicīniski iemesli

Lieta F-92/09

par prasību, kas celta atbilstoši EKL 236. pantam un EAEKL 152. pantam,

U , bijusī Eiropas Parlamenta ierēdne, ar dzīvesvietu Luksemburgā (Luksemburga), ko pārstāv F. Moise [*F. Moyse*] un A. Salerno [*A. Salerno*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv S. Seira [*S. Seyr*], K. Zejdova [*K. Zejdová*] un J. F. de Vahters [*J. F. de Wachter*], pārstāvji,

atbildētājs.

CIVILDIENESTA TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Tagars [*H. Tagaras*], tiesneši Š. van Rapenbušs [*S. Van Raepenbusch*] (referents) un M. I. Rofesa i Puhola [*M. I. Rofes i Pujol*],

sekretārs R. Skjāno [*R. Schiano*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 8. jūlija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar prasības pieteikumu, kas Civildienesta tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 6. novembrī, prasītāja lūdz atcelt 2009. gada 6. jūlija lēmumu, ar kuru Eiropas Parlaments viņu atbrīvoja no amata no 2009. gada 1. septembra (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), un izmaksāt viņai summu EUR 15 000 apmērā, paturot visas tiesības, kā zaudējumu atlīdzību par viņai nodarīto morālo kaitējumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Atbilstošās tiesību normas

2 Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") 9. panta 6. punktā ir noteikts:

"Apvienotā padomdevēja komiteja par profesionālās kompetences trūkumu sniedz atzinumu 51. panta piemērošanai."

3 Civildienesta noteikumu 24. pantā ir noteikts:

"[Savienība] palīdz visiem ierēdņiem, jo sevišķi tiesvedībā pret jebkuru personu, kura izsaka draudus, apvainojumus vai veic apmelojošas darbības vai izteikumus, vai uzbrūk personai vai īpašumam, kuru ierēdnis vai viņa ģimenes loceklis guvis sava amata vai pienākumu dēļ.

Šādos gadījumos [Savienība] [solidāri] atlīdzina ierēdnim radušos zaudējumus tiktāl, ciktāl ierēdnis neradīja zaudējumus ne apzināti, ne arī aiz nopietnas nolaidības, un tas nav saņēmis atlīdzību no personas, kura nodarīja zaudējumus."

4 Civildienesta noteikumu 51. pantā ir noteikts:

"1. Katra iestāde nosaka kārtību nekompetences gadījumu identificēšanai, risināšanai un novēršanai savlaicīgā un atbilstošā veidā. Ja ir izmantota šī kārtība, ierēdni, kurš, pamatojoties uz 43. pantā minētiem secīgiem regulāriem ziņojumiem, joprojām izrādās nekompetents savu pienākumu veikšanā, var atbrīvot no amata, pazemināt pakāpē vai klasificēt zemākā funkciju grupā tajā pašā vai zemākā pakāpē.

2. Jebkurā priekšlikumā par ierēdņa atbrīvošanu no amata, pazemināšanu pakāpē vai klasifikāciju zemākā funkciju grupā norāda iemeslus, uz kuriem tas pamatojas, un to dara zināmu attiecīgajam ierēdnim. Iecēlējinstitūcijas priekšlikumu nodod 9. panta 6. punktā minētajai Apvienotajai komitejai.

3. Ierēdnim ir tiesības saņemt pilnu personas lietu un nokopēt visus ar procedūru saistītos dokumentus. Ierēdnim ir vismaz piecpadsmit dienas no priekšlikuma saņemšanas datuma, lai sagatavotos aizstāvībai. Viņam var palīdzēt persona pēc viņa izvēles. Ierēdnis var iesniegt rakstiskus komentārus. Viņu uzklausa Apvienotā padomdevēja komiteja. Ierēdnis var arī izsaukt lieciniekus.

4. Iestādi Apvienotajā komitejā pārstāv ierēdnis, kuru šim nolūkam ir izvēlējusies iecēlējinstitūcija. Šim ierēdnim ir tādas pašas tiesības kā attiecīgajam ierēdnim.

5. Ņemot vērā priekšlikumu atbilstoši 2. punktam un jebkādu ierēdņa vai liecinieku rakstisku un mutisku paziņojumu, Apvienotā padomdevēja komiteja ar balsu vairākumu sniedz pamatotu atzinumu, norādot pasākumus, kurus tā uzskata par piemērotiem, ņemot vērā pēc tās pieprasījuma pamatotos faktus. Šo atzinumu tā nosūta iecēlējinstitūcijai un attiecīgajam ierēdnim divu mēnešu laikā no dienas, kurā tā saņēmusi šo lietu. Priekšsēdētājs nebalso par Apvienotās padomdevējas komitejas lēmumiem, izņemot procesuālās lietās vai ja balsu skaits ir neizšķirts.

Iecēlējinstitūcija divu mēnešu laikā pēc Apvienotās padomdevējas komitejas atzinuma saņemšanas pieņem lēmumu pēc ierēdņa uzklausīšanas. Lēmumam jābūt pamatotam. Tajā norāda datumu, ar kuru tas stājas spēkā.

6. Ierēdnis, kurš atbrīvots no amata nekompetences dēļ, 7. punktā noteiktajā laikā ir tiesīgs saņemt mēneša atbrīvošanas pabalstu, kas ir vienlīdzīgs 1. pakāpes pirmā līmeņa ierēdņa mēneša pamatalgai. Šajā pašā laikā ierēdņi ir tiesīgi saņemt arī 67. pantā paredzētos ģimenes pabalstus. Apgādnieka pabalstu aprēķina, pamatojoties uz 1. pakāpes ierēdņa mēneša pamatalgu saskaņā ar VII pielikuma 1. pantu.

Pabalstu nemaksā, ja ierēdnis atkāpjas no amata pēc 1., 2. un 3. punktā minētās procedūras uzsākšanas vai ja viņš ir tiesīgs uz tūlītēju pilnas pensijas saņemšanu. Ja ierēdnis ir tiesīgs uz bezdarbnieka pabalstu atbilstoši valsts bezdarba shēmai, šā pabalsta apmēru atvelk no iepriekš minētā pabalsta.

7. Šā panta 6. punktā minētie maksājumi jāveic šādā laikposmā:

a) trīs mēnešus, ja ierēdnis ir nostrādājis mazāk nekā piecus gadus, datumā, kurā pieņemts lēmums par atbrīvošanu no amata;

b) sešus mēnešus, ja ierēdnis ir nostrādājis vismaz piecus gadus, bet ne vairāk kā desmit gadus;

c) deviņus mēnešus, ja ierēdnis ir nostrādājis vismaz 10 gadu, bet ne vairāk kā 20 gadu;

d) 12 mēnešus, ja ierēdnis ir nostrādājis vairāk nekā 20 gadu.

8. Ierēdņi, kuri ir pazemināti pakāpē vai klasificēti zemākā funkciju grupā nekompetences dēļ, pēc sešiem mēnešiem var pieprasīt, lai izdzēš visas atsauces uz šo notikumu no viņu personas lietas.

9. Ierēdnis ir tiesīgs saņem pamatotu izdevumu atlīdzību, kas radušies pēc ierēdņa iniciatīvas procedūras laikā, tostarp maksas, kas maksājamas aizstāvības padomdevējam, kurš nestrādā iestādē, ja šajā pantā paredzētā procedūra beidzas, nepieņemot lēmumu ierēdni atbrīvot no amata, pazemināt pakāpē vai klasificēt zemākā funkciju grupā."

5 Civildienesta noteikumu 59. pantā ir noteikts:

"1. Ierēdnis, kurš pierāda, ka viņš nespēj veikt savus pienākumus slimības vai nelaimes gadījuma dēļ, ir tiesīgs saņemt slimības atvaļinājumu.

[..]

4. Iecēlējinstitūcija lietu par ierēdni, kura slimības atvaļinājumi triju gadu laikā kopā pārsniedz 12 mēnešu, var iesniegt Invaliditātes komitejai.

5. Ierēdnim var lūgt izmantot atvaļinājumu pēc veselības pārbaudes, kuru veic iestādes ārsts, ja tas nepieciešams paša veselības stāvokļa dēļ vai gadījumos, kad tā apgādībā esošais ģimenes loceklis slimo ar lipīgu slimību.

[..]"

6 Parlamenta biroja 2006. gada 3. jūlijā pieņemto Iekšējo noteikumu par kārtību ierēdņu profesionālās nekompetences gadījumu identificēšanai, risināšanai un novēršanai (turpmāk tekstā – "iekšējie noteikumi") 1. pantā ir noteikts:

"Šajos iekšējos noteikumos paredzētā kārtība profesionālās nekompetences novēršanai atbilstoši Civildienesta noteikumu 51. panta 1. punktam (turpmāk tekstā – "kārtība nekompetences novēršanai") paredz nodrošināt, lai katrs nekompetences gadījums tiktu izskatīts laicīgi un sistemātiski, lai palīdzētu attiecīgajam ierēdnim atjaunot darba kvalitāti, kas tiek prasīta novērtējuma ziņojumā saskaņā ar amata aprakstu aprakstīto uzdevumu veikšanai, un tādējādi novērstu Civildienesta noteikumu 51. pantā paredzēto pasākumu (atbrīvošana no amata, pazemināšana pakāpē vai klasificēšana zemākā funkciju grupā tajā pašā vai zemākā pakāpē) veikšanu attiecībā uz šo ierēdni."

7 Iekšējo noteikumu 3. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Kārtība nekompetences novēršanai tiek piemērota vienlaikus ar novērtējuma procedūru, kas ir aprakstīta Vispārējos izpildes noteikumos par novērtējuma ziņojumu sarakstīšanu [..] (turpmāk tekstā – "VIN par novērtējuma ziņojumiem")."

8 Iekšējo noteikumu 7. pantā ir noteikts:

"1. Konstatējot profesionālās nekompetences pazīmes, pirmais novērtētājs rakstiski izsauc pie sevis ierēdni, precizējot intervijas mērķi. Šajā rakstveida dokumentā tas informē ierēdni par viņa tiesībām, kas ir precizētas šo noteikumu 14. pantā. Intervijas beigās pirmais novērtētājs informē pēdējo novērtētāju, tam nosūtot atbilstoši motivētu vēstuli. Ierēdnis saņem šīs vēstules norakstu.

2. Pēdējais novērtētājs vajadzības gadījumā vēršas [ģenerāldirektorāta (ĢD) "Personāls"] personāla stratēģijas direkcijā, lai tā ieceltu padomdevēju. Pēdējais novērtētājs nekavējoties uzaicina ierēdni uz interviju. Tajā piedalās arī pirmais novērtētājs un padomdevējs.

3. Intervijas laikā pēdējais novērtētājs identificē konstatētos nepilnību iemeslus, vajadzības gadījumā nolemj piemērot kārtību nekompetences novēršanai un nosaka ierēdņa atbalsta programmu (turpmāk tekstā – "darba kvalitātes uzlabošanas plāns"). Tas informē ierēdņi par kārtības nekompetences novēršanai nozīmi.

[..]"

9 Iekšējo noteikumu 8. pantā ir paredzēts:

"1. Ja 7. pantā paredzētajā intervijā [..] pēdējais novērtētājs secina, ka pazīmes, kas novērotas ierēdņa gadījumā, varētu būt saistītas ar medicīniskām problēmām, vai ja ierēdnis min šāda veida problēmas, tas nekavējoties konsultējas ar ārstu. Tādos gadījumos iespējamā lēmuma pieņemšana par kārtības nekompetences novēršanai piemērošanu un darba kvalitātes uzlabošanas plāna izstrāde tiek atlikti līdz ārsta atbildes saņemšanai.

2. Ārsts savu atbildi pēdējam novērtētājam, attiecīgajam ierēdnim un padomdevējam sniedz rakstiski, strikti ievērojot ārsta konfidencialitāti un neizpaužot personas datus.

3. Ja ārsts atbild, ka ierēdņa situācija ir risināma, tikai piemērojot Civildienesta noteikumu normas par ierēdņa veselības stāvokli, pēdējais novērtētājs attiecībā uz viņu nevar uzsākt piemērot kārtību nekompetences novēršanai. Par to tiek informēts ierēdnis, pirmais novērtētājs un padomdevējs.

4. Pretējā gadījumā pēdējais novērtētājs atkārtoti uzaicina ierēdni, pirmo novērtētāju un padomdevēju, lai uzsāktu piemērot kārtību nekompetences novēršanai un noteiktu darba kvalitātes uzlabošanas plānu.

5. Ārsts var jebkurā brīdī rakstveidā pēdējam novērtētājam un ierēdnim rakstiski paziņot savu vērtējumu par ierēdņa veselības stāvokli, kā arī no tā izdarītos secinājumus. Par to tiek informēts pirmais novērtētājs, padomdevējs un attiecīgais ierēdnis. Pamatojoties uz šiem secinājumiem, pēdējais novērtētājs var atkarībā no situācijas nolemt uzsākt piemērot kārtību nekompetences novēršanai vai izbeigt jau uzsākto kārtību nekompetences novēršanai."

10 Iekšējo noteikumu 12. pantā ir noteikts:

"1. Jūlija mēneša laikā pēc divu novērtētāju intervijas ar ierēdni padomdevēja klātbūtnē tiek sarakstīts VIN par novērtējuma ziņojumiem 17. panta otrajā daļā paredzētais starpziņojums. Starpziņojumu datē un paraksta abi novērtētāji un ierēdnis, kas vajadzības gadījumā var tam pievienot savas piezīmes. Padomdevējs saņem tā norakstu.

2. Ja starpziņojumā tiek secināts, ka vairs nav pazīmju, kas liecina par ierēdņa profesionālo nekompetenci, pēdējais novērtētājs izbeidz kārtības nekompetences novēršanai piemērošanu un 13. pants [..] netiek piemērots. Pretējā gadījumā pēdējais novērtētājs pēc padomdevēja atzinuma saņemšanas apstiprina kārtības nekompetences novēršanai piemērošanas turpināšanu līdz atskaites gada beigām. Abos gadījums ierēdnis tiek informēts rakstiski.

[..]"

Lietas rašanās fakti

11 Prasītāja tika iecelta par ierēdni Parlamentā 2005. gada 1. maijā sekretāres amatā pakāpē C*1 (tagadējā – AST 1). Viņa kļuva tika apstiprināta ierēdņa statusā pārbaudes laika beigās, kas norisinājās no 2005. gada 1. maija līdz 2006. gada 31. janvārim ĢD "Tulkošana un redakcija" nodaļā "Plānošana un pieprasījumu pārvalde".

12 Novērtējuma ziņojumā par 2005. gadu pirmais prasītājas novērtētājs minēja, ka viņa bija labi vērtējama jauna kolēģe. Tajā pašā novērtējuma ziņojumā viņa tika novērtēta kā atzinīgi vērtējama ierēdne.

13 Prasītājas novērtējuma ziņojumā par 2006. gadu, kaut gan viņa joprojām tika novērtēta kā atzinīgi vērtējama ierēdne, bija norādīts, ka viņai ir jāuzlabo savas saziņas prasmes, jo komunikācijas trūkums dažreiz radīja problēmas attiecībās ar citiem un, "kaut gan viņas sniegums ir apmierinošs, viņas vēlme sazināties ar kolēģiem ir samazinājusies."

14 2007. gada 10. jūlija vēstulē ĢD "Tulkošana un redakcija" nodaļas "Plānošana un pieprasījumu pārvalde" biroja vadītājs (turpmāk tekstā – "biroja vadītājs") lūdza minētā ĢD ģenerāldirektoru (turpmāk tekstā – "ģenerāldirektors") "apdomāt iespēju uzsākt kārtības nekompetences novēršanai piemērošanu" attiecībā uz prasītāju. Šajā vēstulē biroja vadītājs minēja interviju, kas viņam ar viņu bija bijusi 2007. gada 9. jūlijā, piemērojot iekšējo noteikumu 7. panta 1. punkta noteikumus.

15 Biroja vadītājs arī adresēja ģenerāldirektoram ar 2007. gada 8. augustu adresētu vēstuli, kurā viņš it īpaši norādīja, ka prasītāja neatbilstoši apstrādājusi tulkojumu pieprasījumus, viņas nespēju sazināties ar kolēģiem, regulāru prombūtni, kā arī nepieklājīgo un neprofesionālo uzvedību. Šajā vēstulē viņš turklāt norādīja:

"[Prasītājai] ir augstākā izglītība, tāpēc viņa, iespējams, nejūtas apmierināta ar to, ka viņai ir jāveic asistenta pienākumi. Man ir pilnīgs iespaids, ka [prasītājai] nepatīk viņas darbs un viņa to uzskata par nevajadzīgu. Tāpat ir jāmin, ka viņas sniegums un uzvedība ir radikāli mainījušies pēc viņas apstiprināšanas ierēdņa statusā."

16 Saskaņā ar iekšējo noteikumu 7. panta 2. punktu prasītāja 2007. gada 17. un 20. septembrī piedalījās divās intervijās. Pēc šīm intervijām 2007. gada 24. septembrī tika uzsākta kārtības nekompetences novēršanai piemērošana ar darba kvalitātes uzlabošanas plānu, kas bija spēkā līdz 2007. gada 31. decembrim. Šajā procedūrā biroja vadītājs bija pirmais novērtētājs, bet ģenerāldirektors pēdējais novērtētājs.

17 Pēc vēl vienas intervijas ar prasītāju, kas norisinājās 2007. gada 3. decembrī, ģenerāldirektors 2007. gada 10. decembra vēstulē nolēma pagarināt kārtības nekompetences novēršanai piemērošanu. Šajā vēstulē viņš tomēr konstatēja, ka kopš kārtības nekompetences novēršanai piemērošanas uzsākšanas bija uzlabojusies prasītājas snieguma kvalitāte un uzvedība.

18 Novērtējuma ziņojumā par 2007. gadu, kas tika sarakstīts 2008. gada martā un aprīlī, tika it īpaši norādīts, ka, lai gan bija izteikti daudzi brīdinājumi, prasītājas sniegums 2007. gada laikā bija ievērojami pasliktinājies. Prasītāja šajā ziņojumā vairs netika uzskatīta par atzinīgi vērtējamu ierēdni.

19 Saskaņā ar iekšējo noteikumu 12. pantu 2008. gada jūlijā tika sarakstīts starpziņojums. Šajā ziņojumā par laika posmu no 2008. gada 1. janvāra līdz 30. jūnijam bija it īpaši norādīts, ka prasītāja bija daļēji uzlabojusi savu uzvedību dienestos un attiecībā pret kolēģiem, ar kuriem viņa kontaktējās. Lai gan šajā ziņojumā netika konstatēta profesionālā nekompetence, tika precizēts, ka novērotie uzlabojumi bija jāapliecina ar pastāvīgu progresu un ilglaicīgu vispārīgu sniegumu.

20 2008. gada 9. jūlija vēstulē biroja vadītājs informēja prasītāju, ka kārtības nekompetences novēršanai piemērošana tiks turpināta līdz 2008. gada beigām.

21 2008. gada 12. augustā prasītāja tika aicināta ierasties pie ārsta 14. augustā.

22 2008. gada 4. septembrī pēc ĢD "Tulkošana un redakcija" personāla daļas atbildīgās personas lūguma, uztraucoties par to, ka prasītāja nebija reaģējusi uz iepriekšējā punktā minēto aicinājumu ierasties pie ārsta, Parlamenta sociālā darbiniece ieradās prasītājas darba vietā. Saskaņā ar šis sociālās darbinieces teikto prasītāja viņai šajā sarunā apliecināja, ka priekšniecībai par viņu "nav jāuztraucas".

23 2008. gada 13. oktobrī kārtības nekompetences novēršanai piemērošanas intervijas laikā, kas norisinājās biroja vadītāja klātbūtnē, prasītājai tika piedāvāts viņu pārcelt uz ĢD "Tulkošana un redakcija" "X" nodaļu. Tā kā prasītāja šo priekšlikumu atbalstīja, viņa tika iekļauta šajā nodaļā 2008. gada oktobrī. Iepriekš minētās intervijas laikā tika izlemts, ka, ņemot vērā prasītājas ikgadējo atvaļinājumu 2008. gada decembrī, galīgā intervija attiecībā uz kārtības nekompetences novēršanai piemērošanu notiks jau 2008. gada 26. novembrī.

24 2008. gada 19. novembrī biroja vadītājs un ģenerāldirektors saņēma no kāda "X" nodaļas administratora elektroniskā pasta vēstuli, kurai bija pievienots 5. novembrī starp šo administratoru un minētās nodaļas vadītāju notikušās sapulces par prasītājas integrēšanu minētajā nodaļā protokols. Šajā protokolā it īpaši bija norādīts, ka prasītāja izrāda gribu, bet sastopas ar problēmām saziņā ar kolēģiem, ka viņa savas uzvedības dēļ nodaļā ir izolēta un ka attiecīgās nodaļas vadītājs bažījās par to, vai šāda uzvedība ilgākā laika posmā nekaitēs darba videi nodaļā. Tāpat bija norādīts, ka bija ieguldītas visas pūles, lai prasītajai piedāvātu psiholoģisku palīdzību, ko vajadzības gadījumā sniegtu vai nu ārsts, vai sociālais darbinieks, bet viņa bija noliegusi problēmu pastāvēšanu un atteikusies no jebkādas palīdzības.

25 2008. gada 20. novembrī prasītāja, šoreiz atsaucoties uz Parlamenta ārsta konsultanta aicinājumu, ieradās pie viņa; šī tikšanās daļēji notika Parlamenta sociālā darbinieka klātbūtnē.

26 Šī sprieduma 23. punktā minētās intervijas laikā prasītāja tika informēta par to, ka viņas sniegums "X" nodaļā netika uzskatīts par apmierinošu un ka šīs grūtības visticamāk bija viņas pašas uzvedības radītas. Biroja vadītājs arī prasītājai norādīja, ka viņš ierosinās iecēlējinstitūcijai viņu atbrīvot no amata.

27 Saskaņā ar iekšējo noteikumu 13. pantu 2008. gada 18. decembrī tika uzrakstīts speciāls ziņojums. Šajā ziņojumā tika it īpaši norādīts, ka tas, ka prasītājas darba kvalitāte un uzvedība "X" nodaļā nebija uzlabojusies, liecināja, ka grūtībās, ar kurām viņa sastapās, bija vainojama tikai viņas pašas uzvedība, nevis viņas kolēģi vai tas, ka viņa strādāja daudzkultūru vidē. Secinot biroja vadītājs un nodaļas "Pieprasījumu pārvalde" vadītājs ierosināja iecēlējinstitūcijai atbrīvot prasītāju no amata tāpēc, ka turpinājās problēmas saziņas jomā un konfliktu risināšanā, un tāpēc, ka viņa nevēlējās saprast vai izpildīt norādījumus, kā arī just atbildību par savu darbību.

28 Novērtējuma ziņojumā par 2008. gadu, kas tika uzrakstīts 2009. gada februārī, tika konstatētas tās pašas problēmas, kas bija minētas 2008. gada 18. decembrī izveidotā speciālā ziņojuma secinājumos.

29 Apvienotajai padomdevējai komitejai par profesionālās kompetences trūkumu (turpmāk tekstā – "komiteja") tātad tika lūgts sniegt savu atzinumu par ierosinājumu atbrīvot prasītāju no amata.

30 2009. gada 14. maijā vienbalsīgi pieņemtā atzinumā (turpmāk tekstā – "atzinums") komiteja norādīja, ne tikai ka zināms skaits personu, kas bija strādājušas ar prasītāju, tai bija paziņojušas, ka tām bija aizdomas par viņas garīgās veselības stāvokli, bet arī ka tai pašai, viņu uzklausot, bija radies skaidrs priekšstats, ka viņas garīgās veselības stāvoklis bija nestabils vai traumēts.

31 Komiteja tādējādi norādīja, ka tās veiktajās uzklausīšanās bija atklājies, ka prasītājas priekšniecībai bija saskanīgs viedoklis par to, ka viņa neilgu laiku pēc apstiprināšanas ierēdņa statusā sāka uzvesties neparasti un šāda uzvedība it īpaši ietvēra periodiskas krīzes ar antisociālu attieksmi pret kolēģiem, atteikšanos bez iemesla vai ekscentrisku iemeslu dēļ veikt viņai uzticētus uzdevumus vai arī neatbilstošus smieklu uzplūdus. Turklāt komitejas darbā bija izrādījies, ka ĢD "Tulkošana un redakcija" bija sazinājies ar Parlamenta ārstu 2008. gada augustā un ka tas bija ierosinājis prasītājai vizīti, lai veiktu atkārtotu izmeklēšanu attiecībā uz "iespējamas depresijas pazīmēm", ko viņš jau bija novērojis 2006. gada decembrī, bet prasītāja uz šo ierosinājumu nebija reaģējusi; ĢD "Tulkošana un redakcija" tad bija lūdzis Parlamenta sociālā dienesta palīdzību, bet tas bija sastapies ar prasītājas atteikšanos.

32 Atzinumā komiteja secināja, ka prasītāja nebija spējīga apmierinošā veidā veikt viņai uzticētos profesionālos uzdevumus un strādāt tādā daudzkultūru vidē, kāda ir Parlamentā. Tā arī secināja, ka administrācijai bija jāpārbauda, vai prasītājas profesionālajai nekompetencei nebija medicīniski iemesli. Visbeidzot tā apstiprināja ierosinājumu par atbrīvošanu no amata tiktāl, ciktāl tiktu pierādīts, ka prasītājas profesionālajai nekompetencei nebija medicīniski iemesli vai viņa atteiktos iziet medicīniskās pārbaudes, kas ir vajadzīgas, lai izslēgtu iespēju, ka viņas profesionālajām grūtībām ir medicīniski iemesli.

33 Prasītāja, kuru administrācija uzklausīja 2009. gada 25. jūnijā, tika atbrīvota no amata ar apstrīdēto lēmumu, kas viņai tika paziņots 2009. gada 7. jūlijā.

34 2009. gada 7. augustā Parlamenta ārsts konsultants Luksemburgā lūdza psihiatrijā specializējušos ārstu izmeklēt prasītāju. Tas savā atzinumā, kas nosūtīts 2009. gada 18. augusta vēstulē, diagnosticēja "vāja tipa personības traucējumus", norādot, ka:

"Psihiatriskā izmeklēšana neliecina par garīgu sajukumu: [prasītāja] labi orientējas laikā un telpā. Nav acīmredzamu psihotisku simptomu. [Prasītāja] nemin pašnāvnieciskas domas. Taču viņas teiktajā esmu ievērojis domas par vajāšanu, ko izraisa dobjas skaņas. Viņa atstāj aizvainotas personas iespaidu un iespaidu, ka viņa nav mīlēta, ka viņas kolēģi viņu nesaprot un ka neviens neņem vērā kultūras atšķirības. [Prasītāja] apraksta sarežģītās attiecības ar priekšniecību, kas esot apstrīdējusi viņas spējas veikt savu darbu. No viņas teiktā var secināt, ka [prasītājai] ir tendence interpretēt notikumus paranoīdā veidā. Var izvirzīt hipotēzi, ka viņai ir vāja tipa personības traucējumi."

35 2009. gada 18. augusta ārsta atzinums tika paziņots prasītājai, kas ar savu pārstāvju palīdzību 2009. gada 26. augustā, it īpaši pamatojoties uz šo atzinumu, lūdza iecēlējinstitūciju apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi līdz papildu medicīnisko pārbaužu veikšanai. Šis lūgums tika noraidīts ar iecēlējinstitūcijas 2009. gada 2. septembra lēmumu.

36 2009. gada 1. oktobrī prasītāja saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu iesniedza sūdzību par apstrīdēto lēmumu.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

37 Ar pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kas Civildienesta tiesas kancelejā reģistrēts 2009. gada 6. novembrī un reģistrēts ar numuru F-92/09 R, prasītāja, pirmkārt, lūdza apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi un, otrkārt, noteikt pagaidu pasākumu veikšanu.

38 2009. gada 19. novembra vēstulē kanceleja informēja lietas dalībniekus par Civildienesta tiesas pieņemto lēmumu apmierināt prasītājas lūgumu nodrošināt viņas anonimitāti.

39 Ar 2009. gada 18. decembra rīkojumu lietā F-92/09 R *U*/Parlaments (Krājums-CDL, I-A-1-511. un II-A-1-2771. lpp.) Civildienesta tiesas priekšsēdētājs norīkoja atlikt apstrīdētā lēmuma izpildi līdz tāda Civildienesta tiesas nolēmuma taisīšanai, ar kuru lieta tiks izbeigta pēc būtības.

40 Apmierinot Parlamenta iesniegto apelāciju, Eiropas Savienības Vispārējās tiesas priekšsēdētājs ar 2010. gada 27. aprīļa rīkojumu lietā T-103/10 P(R) Parlaments/*U* atcēla iepriekš minēto Civildienesta tiesas priekšsēdētāja rīkojumu tāpēc, ka tas bija kļūdaini uzskatījis, ka šajā lietā bija izpildīts steidzamības kritērijs, un, pats izlemjot jautājumu, noraidīja pieteikumu par pagaidu noregulējumu.

41 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 91. panta 4. punktu tiesvedība pamata lietā tika apturēta līdz iecēlējinstitūcijas 2010. gada 5. februāra lēmumam, kas tika paziņots tajā pašā dienā, ar kuru tā noraidīja sūdzību.

42 Prasītājas prasījumi Civildienesta tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Parlamentam atlīdzināt zaudējumus par morālo kaitējumu, kas, paturot visas tiesības, ir novērtēti EUR 15 000 apmērā;

— piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

43 Parlamenta prasījumi Civildienesta tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais vērtējums

44 Prasības pamatojumā prasītāja izvirza trīs pamatus: pirmo par Civildienesta noteikumu 24. pantā un iekšējo noteikumu 8. pantā paredzētā pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses neizpildi, otro par Civildienesta noteikumu 59. panta 5. punkta pārkāpumu un trešo par iekšējo noteikumu 12. panta 2. punkta pārkāpumu.

Par pirmo pamatu – Civildienesta noteikumu 24. pantā un iekšējo noteikumu 8. pantā paredzētā pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses neizpildi

Lietas dalībnieku argumenti

45 Prasītāja norāda, ka no 2006. gada viņai sāka rasties komunikācijas problēmas ar kolēģiem, lai gan viņas profesionālais sniegums šajā laikā joprojām bija apmierinošs. 2007. gadā attiecībā uz viņu tika uzsākta kārtības nekompetences novēršanai piemērošana. Lai gan viņa piekrīt, ka šīs procedūras uzsākšanas brīdī viņas nodaļas vadītājs nevarēja uzskatīt, ka novērotā profesionālā nekompetence varēja būt medicīnisku iemeslu radīta, ļoti precīzas norādes par to esot parādījušās pēc viņas pārcelšanas uz "X" nodaļu. Prasītāja šajā ziņā min 2008. gada 5. novembra sapulces starp viņas nodaļas vadītāju un dienesta administratoru protokolu.

46 Prasītāja atzīst, ka viņa nav gribējusi akceptēt psiholoģiska rakstura problēmu esamību un ir atteikusies no jebkādas palīdzības. Tomēr personām, kas cieš no tādiem personības traucējumiem, kādus ir diagnosticējis ārsts psihiatrs, pie kura pēc konsultācijas vērsās Parlamenta ārsts, esot grūti atzīt pataloģijas esamību, jo attiecīgā persona ar to saistīto uzvedību uzskata par normālu un nenovēršamu.

47 Pirmais novērtētājs tomēr neatkarīgi no tā bija ierosinājis viņas atbrīvošanu no amata. Prasītāja piebilst, ka iespēju, ka viņas profesionālajam grūtībām varētu būt medicīnisks iemesls, savā atzinumā ir uzsvērusi komiteja un ka komiteja tieši esot aicinājusi administrāciju pārbaudīt tās pamatotību.

48 Prasītāja norāda, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24. pantu administrācijai ir pienākums ņemt vērā savu darbinieku intereses. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šis pienākums, kā arī labas pārvaldības princips nozīmējot, ka, kad administrācija pieņem lēmumu par ierēdņa situāciju, tai ir jāņem vērā visi faktori, kas var ietekmēt lēmumu, un tādā veidā tai ir jāņem vērā ne tikai dienesta intereses, bet arī ierēdņa intereses. Tik nopietna lēmuma kā lēmuma par atbrīvošanu no amata profesionālas nekompetences dēļ gadījumā administrācijas pienākums ņemt vērā ierēdņa intereses esot vēl lielāks.

49 Šajā lietā nolemjot tūlītēji neinformēt Parlamenta ārstu par šaubām par prasītājas psiholoģiskajām problēmām pēc viņas pārcelšanas uz "X" nodaļu, novērtētājs neesot izpildījis Civildienesta noteikumu 24. pantā un iekšējo noteikumu 8. pantā un it īpaši šī panta 5. punktā paredzēto pienākumu ņemt vērā ierēdņa intereses. Pat ja viņa nevēlējās atzīt problēmu esamību un sadarboties, administrācijai atbilstoši pienākumam ņemt vērā ierēdņu intereses, ņemot vērā aizdomas par grūtību, ar kurām viņa saskārās savu uzdevumu izpildē, iespējamo medicīnisko iemeslu, esot bijis jāizbeidz vai vismaz jāaptur kārtības par nepietiekamu profesionālo kompetenci piemērošana un jālūdz ārstam veikt papildu pārbaudes. Tas, ka ārsts psihiatrs savā atzinumā diagnosticē "vāja tipa personības traucējumus", esot vēl jo vairāk administrācijai licis šādi rīkoties.

50 2010. gada 27. aprīļa vēstulē prasītāja ir nosūtījusi Civildienesta tiesas kancelejai ārsta psihiatra doktora *H* atzinumu, kurā viņš pēc prasītājas izjautāšanas un izmeklēšanas 2010. gada 21. aprīlī secināja raksturīgu personības traucējumu esamību un aizdomas par novirzi uz daudz izteiktāku psihozi. Prasītāja kavēšanos ar šī jaunā pierādījuma iesniegšanu pamatoja ar to, ka doktors *H*, pie kura vizīte esot pieprasīta 2010. gada janvārī, neesot bijis pieejams līdz 21. aprīlim.

51 Parlaments vispirms apgalvo, ka atsaucei uz Civildienesta noteikumu 24. pantu šajā lietā nav nozīmes, jo šī tiesību norma attiecoties nevis uz pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, bet gan iestāžu pienākumu sniegt palīdzību. Parlaments uzskata, ka tāpēc tam ir jāatbild tikai uz prasītājas argumentiem par apgalvoto iekšējo noteikumu 8. panta pārkāpumu.

52 Šajā ziņā Parlaments norāda, ka prasītājas snieguma pasliktināšanās it īpaši tāpēc, ka viņa nebija motivēta un viņai nebija vēlēšanās pareizi izpildīt viņai uzticētos uzdevumus, izpaudās pēc viņas apstiprināšanas ierēdņa statusā.

53 Sociālā darbiniece, kas pēc ĢD "Tulkošana un redakcija" personāla daļas atbildīgās personas lūguma bija ieradusies prasītājas darba vietā 2008. gada septembrī, neesot konstatējusi īpašas novirzes. Turklāt prasītāja neesot pozitīvi vai konstruktīvi reaģējusi uz sociālās darbinieces viņai piedāvāto palīdzību.

54 Arī Parlamenta ārsts konsultants, pie kura prasītāja beigu beigās ieradās 2008. gada 20. novembrī, neesot konstatējis medicīniskas novirzes un esot viņu aicinājis sadarboties ar sociālo darbinieci.

55 Parlaments uzsver, ka, lai gan iestāde pielika šīs pūles, lai palīdzētu, prasītāja vēl sūdzējās, ka viņas priekšniecība neizprot viņas mentalitāti. Parlaments piebilst, ka viņa nejutās brīvi daudzkultūru un starptautiskā vidē un ka viņa vairākas reizes bija izrādījusi nepatiku pret Parlamentu, Savienību un savu darbu, ieskaitot izteikumus par vēlmi aiziet no darba.

56 Parlaments uzskata, ka iekšējo noteikumu 8. pants šajā lietā tika piemērots pareizi. Brīdī, kad tika uzsākta kārtības nekompetences novēršanai piemērošana, proti, pirmās intervijas laikā, kas ir paredzēta iekšējo noteikumu 7. pantā un kas notika 2007. gada 9. jūlijā, pēdējais novērtētājs esot secinājis, ka nebija jākonsultējas ar ārstu, jo viņš prasītājas gadījumā nebija novērojis pazīmes, kas liecinātu, ka profesionālā nekompetence varētu būt radusies medicīnisku iemeslu dēļ. Prasītāja pati turklāt šādus iemeslus neesot minējusi. Pēdējais novērtētājs tāpēc esot rīkojies pilnībā atbilstoši iekšējo noteikumu 8. panta 1. punktam.

57 Turklāt ārsts psihiatrs, ar kuru [Parlamenta] ārsts konsultējās 2009. gada augustā, pēc prasītājas izmeklēšanas esot skaidri secinājis, ka viņai nav nekāda garīga sajukuma. Šādos apstākļos šāda diagnoze nekādā veidā neesot izslēgusi iespēju administrācijai pamatoti uzskatīt, ka prasītājas profesionālā nekompetence nebija medicīnisku iemeslu radīta. Katrā ziņā šī ārsta ziņojumā neesot bijis norādīts, ka prasītājas gadījumā konstatētie personības traucējumi un viņas profesionālā nekompetence būtu saistīti. Parlaments uzskata, ka tas varēja secināt, ka, pat ja prasītājai bija diagnosticēti personības traucējumi, viņa bija spējīga pareizi veikt savu darbu.

58 Parlaments piebilst, ka prasītājas pieļautās kļūdas darba izpildē bija tik nopietnas un tik biežas, ka traucēja dienesta atbilstošu darbību. Viņas aizskarošā uzvedība dienestā un it īpaši viņas kategoriskais atteikums sastrādāties ar zināmas tautības vai etniskās izcelsmes kolēģiem esot padarījusi jebkādu sastrādāšanos neiespējamu.

59 Parlaments apstrīd iepriekš 24. punktā minēto 2008. gada 5. novembra sapulces protokola interpretāciju. Šajā sapulcē esot tikai ierosināts ļoti rūpīgi novērot prasītājas darbu un uzvedību dienestā, kā arī atzīmēt visu informāciju, kas varētu noderēt pēdējam novērtētājam, pieņemot lēmumu par prasītājas karjeru nākotnē. Esot arī bijis uzsvērts, ka bija ieguldītas visas pūles, lai vajadzības gadījumā prasītājai sniegtu psiholoģisku palīdzību, bet viņa vienmēr esot noliegusi psiholoģisku problēmu esamību un atteikusies no palīdzības. Saskaņā ar Parlamenta viedokli no protokola nekādā veidā neizriet, ka tajā būtu apliecināts, ka prasītājas profesionālās grūtības pēc apstiprināšanas ierēdņa statusā varētu būt medicīnisku iemeslu radītas un ka viņai "bija vajadzīga psiholoģiska palīdzība".

60 Parlaments pauž šaubas par prasītājas apgalvojumu, ka viņai bija grūtības atzīt savas psiholoģiskās problēmas, jo saskaņā ar Parlamenta ārsta konsultanta norādīto viņa ārstējās pie ārsta psihiatra, bet tas nozīmējot, ka viņai noteikti bija jāapzinās, ka viņai bija psiholoģiska rakstura problēmas, par kurām viņa varēja paziņot kārtības nekompetences novēršanai piemērošanas laikā.

61 Parlaments, visbeidzot, apstrīd komitejas atzinuma nozīmi. Parlaments uzsver, ka komitejas sastāvā nebija ārstu un ka tās atzinums bija sniegts 2009. gada 14. maijā. 2009. gada maijā iecēlējinstitūcija varēja pamatoties uz Parlamenta ārsta konsultanta secinājumiem, kas bija formulēti dažus mēnešus iepriekš 2008. gada novembrī pēc prasītājas izmeklēšanas tajā pašā laikā un saskaņā ar kuriem nebija nekādas medicīniskas novirzes.

Civildienesta tiesas vērtējums

62 Prasītāja būtībā apgalvo, ka, turpinot piemērot kārtību profesionālas nekompetences novēršanai līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, lai gan vairākas pazīmes ļāva šīs procedūras laikā konstatēt, ka šīm profesionālajām problēmām bija medicīnisks iemesls, Parlaments neizpildīja Civildienesta noteikumu 24. pantā un iekšējo noteikumu 8. pantā paredzēto pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses. Prasītāja precizē, ka pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses liek administrācijai gadījumos, kad ierēdnim ir konstatētas psiholoģisku traucējumu pazīmes, aktīvu pienākumu sazināties ar ārstu.

63 Šajā ziņā ir jāuzskata, ka pirmais prasītājas izvirzītais pamats galvenokārt ir balstīts uz pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses neizpildi, kā tas ir konkretizēts it īpaši iekšējo noteikumu 8. pantā, bez vajadzības noskaidrot, kāda ir pienākuma sniegt palīdzību Civildienesta noteikumu 24. pantu piemērojamība.

64 Vispirms ir jāatgādina, ka administrācijas pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses jēdziens, kā tas ir attīstīts judikatūrā, atspoguļo administrācijas un civildienesta darbinieku attiecībās Civildienesta noteikumos radīto savstarpējo tiesību un pienākumu līdzsvaru. Šis līdzsvars it īpaši nozīmē, ka, kad administrācija lemj par ierēdņa situāciju, tā ņem vērā visus faktorus, kas var ietekmēt tās lēmumu, un tādējādi tā ņem vērā ne tikai dienesta, bet arī attiecīgā ierēdņa intereses (Tiesas 1980. gada 28. maija spriedums apvienotajās lietās 33/79 un 75/79 *Kuhner*/Komisija, *Recueil*, 1677. lpp., 22. punkts, un 1994. gada 29. jūnija spriedums lietā C-298/93 P *Klinke*/Tiesa, *Recueil*, I-3009. lpp., 38. punkts).

65 Pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses gadījumos, kad pastāv aizdomas par to, ka grūtībām, ar kurām ierēdnis sastopas savu uzdevumu izpildē, ir medicīnisks iemesls, liek administrācijai pielikt visas pūles, lai novērstu šīs aizdomas, pirms tiek pieņemts lēmums par minētā ierēdņa atbrīvošanu no amata (skat. pēc analoģijas Pirmās instances tiesas 2003. gada 26. februāra spriedumu lietā T-145/01 *Latino* /Komisija, *Recueil FP*, I-A-59. un II-337. lpp., 93. punkts).

66 Šī prasība ir atspoguļota pašos iekšējos noteikumos, jo minēto noteikumu 8. pantā ir paredzēts, ka pēdējam novērtētājam noteiktos apstākļos ir jāvēršas pie Parlamenta ārsta, ja viņam ir zināmi fakti, kas var norādīt uz to, ka ierēdnim pārmestajai rīcībai var būt medicīniski iemesli.

67 Turklāt pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses ir ievērojami pastiprināts īpaši tādā gadījumā, kad ir šaubas par ierēdņa garīgo veselību un tādējādi viņa spējām adekvāti aizstāvēt savas intereses (šajā ziņā skat. Civildienesta tiesas 2006. gada 13. decembra spriedumu lietā F-17/05 *de Brito Sequeira Carvalho* /Komisija, Krājums-CDL, I-A-1-149. un II-A-1-577. lpp., 72. punkts). Tas tā vēl jo vairāk ir tad, kad kā šajā lietā attiecīgajam ierēdnim draud atbrīvošana no amata un tātad viņš atrodas nedrošā situācijā.

68 Šajā lietā no 2008. gada 5. novembra sapulces par prasītājas integrāciju "X" nodaļā protokola, kas nosūtīts biroja vadītājam un ģenerāldirektoram, izriet, ka prasītāja izrādīja gribu, bet sastapās ar problēmām saziņā ar kolēģiem, ka viņa savas uzvedības dēļ nodaļā bija izolēta un ka attiecīgās nodaļas vadītājs bažījās par to, vai šāda uzvedība ilgākā laika posmā nekaitēs darba videi nodaļā. Tāpat bija norādīts, ka bija ieguldītas visas pūles, lai prasītajai piedāvātu psiholoģisku palīdzību, ko vajadzības gadījumā sniegtu ārsts vai sociālais darbinieks, bet viņa bija noliegusi problēmu esamību un atteikusies no jebkādas palīdzības.

69 Turklāt par ierosinājumu prasītāju atbrīvot no amata notika konsultēšanās ar komiteju. 2009. gada 14. maijā sniegtajā atzinumā komiteja secināja, ka prasītāja nebija spējīga apmierinošā veidā veikt viņai uzticētos profesionālos uzdevumus un strādāt tādā daudzkultūru vidē, kāda ir Parlamentā. Tā arī secināja, ka administrācijai bija jāpārbauda, vai prasītājas profesionālajai neatbilstībai nebija medicīniski iemesli. Visbeidzot tā apstiprināja ierosinājumu par atbrīvošanu no amata tiktāl, ciktāl tiktu pierādīts, ka prasītājas profesionālajai neatbilstībai nebija medicīnisku iemeslu vai viņa atteiktos iziet medicīniskās pārbaudes, kas ir vajadzīgas, lai izslēgtu iespēju, ka viņas profesionālajām grūtībām ir medicīniski iemesli.

70 Jākonstatē, ka liela daļa no atzinuma satura ir veltīta jautājumam par prasītājas profesionālo grūtību saikni ar viņas garīgās veselības stāvokli.

71 Tādējādi komiteja atzinumā vērsa uzmanību uz to, ka vairākas personas, kas bija strādājušas ar prasītāju, tai bija darījušas zināmu, ka tām ir aizdomas par viņas garīgās veselības stāvokli, arī komitejai pašai, uzklausot prasītāju, bija radies skaidrs priekšstats, ka viņas garīgās veselības stāvoklis ir nestabils vai traumēts.

72 Komiteja tādējādi atzinumā norādīja, ka tās veiktajās uzklausīšanās bija atklājies, ka prasītājas priekšniecībai bija saskanīgs viedoklis par to, ka viņa neilgu laiku pēc apstiprināšanas ierēdņa statusā sāka uzvesties neparasti un šāda uzvedība it īpaši ietvēra periodiskas krīzes ar antisociālu attieksmi pret kolēģiem, atteikšanos bez iemesla vai ekscentrisku iemeslu dēļ veikt viņai uzticētus uzdevumus vai arī neatbilstošus smieklu uzplūdus.

73 Turklāt komitejas atzinumā ir norādīti vairāki fakti: ĢD "Tulkošana un redakcija" bija sazinājies ar Parlamenta ārstu 2008. gada augustā, un tas bija ierosinājis prasītājai vizīti, lai konstatētu "iespējamas depresijas pazīmju esamību", ko viņš jau bija novērojis 2006. gada decembrī, bet prasītāja uz šo ierosinājumu nebija reaģējusi; ĢD "Tulkošana un redakcija" tad bija lūdzis Parlamenta sociālā dienesta palīdzību, bet tas bija sastapies ar prasītājas atteikšanos. No lietas materiāliem arī izriet, ka prasītājai bija piedāvāta it īpaši ārsta psiholoģiska palīdzība, kad viņa strādāja "X" nodaļā 2008. gada nogalē, bet viņa bija atteikusies no jebkādas palīdzības.

74 Protams, administrācijai ir jārūpējas, lai tās ierēdņi vai darbinieki ļaunprātīgi vai krāpnieciski neizmantotu tiesības, kas tiem ir paredzētas Civildienesta noteikumos, it īpaši saistībā ar apdrošināšanu invaliditātes riska iestāšanās gadījumiem.

75 Tomēr, ņemot vērā iepriekš minēto, jāsecina, ka administrācijai 2008. gada nogalē un vēl jo vairāk 2009. gada maijā, kad savu atzinumu sniedza komiteja, bija pietiekama informācija, lai pieļautu, ka prasītājai pārmestās rīcības iemesls varētu būt medicīniska rakstura. Tādos apstākļos tai tāpēc pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas bija jāpieliek visas pūles, lai pārliecinātos, ka tas tā nav.

76 Taču Parlaments savai aizstāvībai tikai apgalvo, ka brīdī, kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums, administrācijas rīcībā bija informācija, kas ļāva uzskatīt, ka prasītājas profesionālās grūtības nebija medicīniska rakstura.

77 Parlaments vēl arī pamatojas uz savas sociālās darbinieces novērtējumu, ko viņa veica pēc prasītājas darba vietas apmeklējuma 2008. gada septembrī, un ārsta konsultanta novērtējumu, kurš 2008. gada 20. novembra vizītē nebija konstatējis nekādas medicīniskas novirzes.

78 Tomēr novērtējums, kuru veica sociālā darbiniece, kurai nav vajadzīgo medicīnisko zināšanu, nevar ļaut administrācijai izslēgt visas aizdomas par tās darbinieka sastapto profesionālo grūtību medicīniskajiem iemesliem.

79 Runājot par Parlamenta ārsta veikto "izmeklēšanu" 2008. gada 20. novembrī, vienīgais pierādījums, kas atrodas lietas materiālos par šo "izmeklēšanu", ir 2009. gada 27. oktobra elektroniskā pasta vēstule, kurā ir norādīts:

"Man bija saruna ar [prasītāju] sociālās darbinieces klātbūtnē, lai izmeklēšanu attiecinātu arī uz sociālajiem aspektiem, ar kuriem [prasītāja] varētu saskarties. Šīs sarunas laikā nekas īpašs nenotika."

80 Šajā elektroniskā pasta vēstulē Parlamenta ārsts konsultants, kas turklāt nav psihiatrs, šķiet, nav noteicis diagnozi pēc sarunas vai arī izdarījis secinājumus no šīs sarunas par iespējamiem prasītājas sastapto profesionālo grūtību medicīniskiem iemesliem; ārsts konsultants faktiski vienīgi apraksta sarunas norisi un to, ka tā norisinājusies bez nekādiem incidentiem.

81 Tāpēc pierādījumi, uz kuriem atsaucas Parlaments, nešķiet pietiekami pārliecinoši.

82 Turklāt Parlaments nav minējis nevienu administratīvu pasākumu, kas būtu veikts no brīža, kad tas uzzināja par komitejas atzinumu, līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai.

83 Taču mēģinājumu noskaidrot, vai prasītājas profesionālajām grūtībām nebija medicīniska iemesla, bija īpaši svarīgi veikt šajā procedūras stadijā, jo to bija ieteikusi komiteja, un šī komiteja, kurai bija iespēja tuvāk iepazīties ar prasītājas situāciju, skaidri minēja iespēju, ka viņas profesionālās grūtības ir saistības ar viņas garīgo veselību.

84 Turklāt, ņemot vērā atzinumu, prasītājas atkārtoto atteikšanos no visiem palīdzības piedāvājumiem šajā lietā administrācija saprātīgi varēja interpretēt kā iespējamu viņas nevēlēšanos aptvert, ka viņai ir garīgas problēmas, un tāpēc kā liecību tam, ka viņa veselības dēļ nebija spējīga atbilstoši aizstāvēt savas intereses. Tas, ka viņu ārstēja psihiatrs, tā vietā, lai liecinātu par to, ka viņa bija spējīga atzīt garīgu problēmu esamību, drīzāk pamatoja to, ka Parlamentam bija jārīkojas piesardzīgāk.

85 Kā jau ir norādīts iepriekš, situācija, kad ierēdnis nav spējīgs rīkoties pats un novērtēt pat savas slimības esamību, vajadzības gadījumā var radīt aktīvu pienākumu iestādei, un tas tā vēl jo vairāk ir tādā gadījumā kā šajā lietā, kur attiecīgajam ierēdnim draud atbrīvošana no amata un tātad viņš atrodas nedrošā situācijā. Turklāt šajos īpašajos apstākļos administrācijai bija jāuzstāj, lai prasītāja piekristu veikt papildu medicīniskas pārbaudes, it īpaši izmantojot iestādes tiesības likt ierēdni izmeklēt ārstam konsultantam saskaņā ar Civildienesta noteikumu 59. panta 5. punktu, kurā ir atļauts ierēdni laist atvaļinājumā, ja to prasa viņa veselības stāvoklis.

86 Tomēr Parlaments nav ne pierādījis, ne apgalvojis, ka šajos apstākļos, kas it īpaši atgādināti iepriekšējā punktā, pēc tam, kad tas bija iepazinies ar komitejas ziņojumu, būtu pieliktas īpašas pūles, lai pārliecinātu prasītāju ļaut sevi izmeklēt ārstam. Apstrīdētajā lēmumā turklāt nekas šajā ziņā nav minēts, lai gan bija atzinums, un tajā nav minēts neviens iemesls, kāpēc nav veikta nekāda medicīniska pārbaude.

87 Šāds rūpības trūkums attiecībā uz prasītāju ir vēl jo vairāk neizskaidrojams tāpēc, ka, kaut gan apstrīdētais lēmums jau bija pieņemts, Parlaments ar sava ārsta starpniecību, kad prasītāja ieradās medicīniskajā dienestā, nekavējās 2009. gada augustā uzdot ārstam psihiatram viņu izmeklēt. Šis pēdējais Parlamenta lēmums, kas pieņemts tikai vienu mēnesi pēc apstrīdētā lēmuma, apliecina, ka bija vajadzīgs, lai prasītāju izmeklētu ārsts speciālists, un turklāt liecina par trūkumiem procesā, kas izraisīja apstrīdētās atbrīvošanu no amata.

88 Šāda medicīniska pārbaude prasītājai bija jāveic pirms iecerētā lēmuma pieņemšanas viņu atbrīvot no amata, ko vajadzības gadījumā varētu pamatot, ja ārsts, kas sniedza konsultāciju, būtu faktiski izslēdzies iespēju, ka jebkādi medicīniski iemesli varētu būt radījuši prasītājai pārmesto uzvedību.

89 Ņemot vērā iepriekš minēto un bez vajadzības izlemt jautājumu par prasītājas 2010. gada 27. aprīlī iesniegtā pierādījuma pieņemamību, jāuzskata, ka Parlaments nav pielicis visas pūles, lai novērstu visas šaubas par prasītājas profesionālo grūtību medicīniskajiem iemesliem, un ka tas tādējādi nav izpildījis pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses un līdz ar to – iekšējo noteikumu 8. pantu.

90 Tādējādi bez vajadzības izskatīt pārējos prasītājas izvirzītos pamatus pirmais pamats ir atzīstams par pamatotu, un tādējādi apstrīdētais lēmums ir atceļams.

Par prasību atlīdzināt zaudējumus

91 Prasītāja lūdz par morālo kaitējumu, ko viņa esot cietusi, viņai pārskaitīt naudas summu EUR 15 000 apmērā.

92 Parlaments uzsver, ka prasītāja nekādi nav precizējusi, kādus zaudējumus viņa būtu cietusi, un tāpēc uzskata, ka prasība ir nepieņemama.

93 Pakārtoti tas uzskata, ka prasītāja nav sniegusi nekādus pierādījumus par pārmestās darbības nelikumību.

94 Šajā ziņā ir grūti apstrīdēt, ka Parlamenta nelikumīgā darbība, kas ir konstatēta šī sprieduma 87. punktā, ir radījusi prasītājai morālu kaitējumu.

95 Tomēr prettiesiska akta atcelšana, kas ir spēkā *ab initio*, pati par sevi var būt piemērota un principā pietiekama kompensācija par visu morālo kaitējumu, ko šis akts ir varējis nodarīt (Tiesas 1987. gada 9. jūlija spriedums apvienotajās lietās 44/85, 77/85, 294/85 un 295/85 *Hochbaum* un *Rawes*/Komisija, *Recueil*, 3259. lpp., 22. punkts; Pirmās instances tiesas 2004. gada 9. novembra spriedums lietā T-116/03 *Montalto*/Padome, Krājums-CDL, I-A-339. un II-1541. lpp., 127. punkts, un 2006. gada 6. jūnija spriedums lietā T-10/02 *Girardot*/Komisija, Krājums-CDL, I-A-2-129. un II-A-2-609. lpp., 131. punkts; Civildienesta tiesas 2008. gada 8. maija spriedums lietā F-6/07 *Suvikas*/Padome Krājums-CDL, I-A-1-151. un II-A-1-819. lpp., 151. punkts), ja vien prasītāja nepierāda, ka viņa ir cietusi tādu morālu kaitējumu, kas ir nošķirams no prettiesiskuma, uz kura pamata veikta akta atcelšana, un ko nav iespējams pilnībā kompensēt ar šo atcelšanu (šajā ziņā skat. Tiesas 1990. gada 7. februāra spriedumu lietā C-343/87 *Culin*/Komisija, *Recueil*, I-225. lpp., 27. un 28. punkts).

96 Šajā lietā prasītāja ir varējusi izjust netaisnīgumu, neapmierinātību vai nedrošību, bet šis kaitējums ir atbilstoši un pietiekami kompensēts ar apstrīdētā lēmuma atcelšanu, kas to radīja.

97 Tādējādi prasība atlīdzināt zaudējumus ir noraidāma.

Par tiesāšanās izdevumiem

98 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 1. punktam, ievērojot šī reglamenta II sadaļas 8. nodaļas tiesību normas, dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar šī panta 2. punktu, ja to prasa taisnīgums, Civildienesta tiesa var nolemt, ka lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus tikai daļēji vai pat vispār atbrīvo no šā pienākuma.

99 No šajā spriedumā sniegtā pamatojuma izriet, ka Parlaments ir lietas dalībnieks, kuram spriedums būtībā ir nelabvēlīgs. Turklāt prasītāja savos prasījumos *expressis verbis* ir prasījusi piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Tā kā lietas apstākļi nepamato Reglamenta 87. panta 2. punkta piemērošanu, līdz ar to jāpiespriež Parlamentam atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

CIVILDIENESTA TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) atcelt Eiropas Parlamenta 2009. gada 6. jūlija lēmumu par *U* atbrīvošanu no amata;

2) pārējā daļā prasību noraidīt;

3) Parlaments atlīdzina visus tiesāšanās izdevumus.

Tagaras Van Raepenbusch Rofes i Pujol

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 28. oktobrī.

Sekretārs
W. Hakenberg

Priekšsēdētājs
H. Tagaras